

Til nr. 3 og 4

Det foreslås, at modarbejdelsen af samvær nævnes i loven som et hensyn, der skal tillægges vægt i forbindelse med afgørelser om overførsel af forældremyndigheden. Formålet hermed er at signalere, at begge forældrene bør medvirke til gennemførelsen af samvær, således at barnet kan bevare en stabil kontakt også til den af forældrene, som det ikke bor hos. Herved fremhæves den tilkendegivelse om samværssabotage, som er angivet i bemærkningerne til lovforslaget under pkt. 3.2.

Hvis den ene af forældrene uden rimelig grund hindrer gennemførelsen af samvær, vil det således i nogle tilfælde kunne være det afgørende element ved vurderingen af, om forældremyndigheden skal overføres til den anden af forældrene. Det skal dog fortsat på grundlag af en vurdering af samtlige omstændigheder i sagen anses for bedst for barnet, at forældremyndigheden overføres.

Hvis der foreligger en rimelig grund til, at samværet er blevet forhindret, må dette forhold naturligvis også tillægges væsentlig betydning. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis den samværsberettigede har udvist manglende stabilitet - f.eks. ved at være spirituspåvirket ved afhentningen af barnet - i forbindelse med overholdelsen af aftaler om samværet, eller hvis samværet er forløbet meget uheldigt.

Der er ikke fundet grundlag for at foreslå en lignende ændring af bestemmelserne i § 9, stk. 2 (om afgørelse om forældremyndigheden ved separation og skilsmisse, og når forældrene ønsker ophævelse af en aftale om fælles forældremyndighed) og § 12, stk. 1 (om afgørelse om forældremyndigheden i tilknytning til ophævelsen af et længerevarende samliv). Det skyldes, at de nævnte bestemmelser hovedsagelig vedrører sager, der anlægges i tilknytning til forældrenes samlivsophør, og at der derfor normalt ikke vil være forløbet en sådan tid ved sagens afgørelse, at det ligger fast, at den ene af forældrene forhindrer gennemførelsen af den andens samvær med barnet. Hvis sagen strækker sig over længere tid, kan samværssabotage indgå ved afgørelsen på samme måde som i sager, der afgøres efter § 12, stk. 2, eller § 13.

Til nr. 5

Hensigten med den foreslåede tilføjelse til bestemmelsen i lovforslagets § 14, stk. 1, er at skabe mulighed for, at der i tilfælde, hvor en af forældrene dræber den anden, kan træffes afgørelse om at tillægge en anden forældremyndigheden.

Bestemmelsen gælder kun, hvis forældrene havde fælles forældremyndighed og den efterlevende boede sammen med barnet ved dødsfaldet. Hvis barnet og den efterlevende ikke boede sammen ved dødsfaldet, gælder reglerne i lovforslagets § 14, stk. 1, 2. og 3. pkt. Dør den af forældrene, som har forældremyndigheden alene, gælder bestemmelsen i lovforslagets § 14, stk. 2. Der er efter begge de nævnte bestemmelser mulighed for, at forældremyndigheden kan tillægges en anden end den efterlevende af forældrene.

Anvendelsesområdet for den foreslåede regel er begrænset til tilfælde, hvor det efter en konkret vurdering er af afgørende betydning af hensyn til barnet, at forældremyndigheden tillægges en anden. Det er herved hensigten, at reglen ikke skal anvendes i alle tilfælde, hvor den ene af forældrene har dræbt den anden, men kun hvor hensynet til barnet, herunder hensynet til, at der skabes ro om barnet fremover, gør det nødvendigt. Hvis den efterlevende af forældrene fortsat må anses for egnet til at varetage opgaven som indehaver af forældremyndigheden over barnet, vil det således ikke blive aktuelt at anvende bestemmelsen.

Det forhold, at den efterlevende frihedsberøves i forbindelse med drabet og i længere tid ikke vil være i stand til at varetage den daglige omsorg for barnet, er derfor ikke i sig selv tilstrækkelig grund til, at forældremyndigheden tillægges en anden.

Udgangspunktet er således, at den efterlevende af forældrene bevarer forældremyndigheden, så barnet ikke samtidig mister begge forældre.

Den foreslåede regel kan anvendes i tilfælde, hvor der foreligger manddrab efter straffelovens § 237. Hvis dødsfaldet er forvoldt af den anden af forældrene ved vold (straffelovens § 246, jf. § 245) eller ved, at denne har hensat den anden i hjælpeløs tilstand (straffelovens § 250), kan det også blive aktuelt at anvende bestemmelsen. Det er heller ikke udelukket at anvende reglen ved medvirken.